

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem, se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1079/3a, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Policejní prezidium, se sídlem Praha 7, Strojnická 935/27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011, č.j.: PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011, č.j.: PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.036,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 26. 10. 2010, č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600NU, kterým byla podle § 181 zákona č. 361/2003 Sb. zamítnuta žádost o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v období let 2007, 2008 a 2009.

V odůvodnění policejní prezident uvedl, že po předchozím projednání v poradní komisi, se podrobně zabýval nejenom námitkami žalobce, ale i celou spisovou dokumentací

odvolacího řízení a napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přezkoumal v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonost přezkoumal v celém rozsahu.

Policejní prezident zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné konstatoval, že dne 1.9.2010 žalobce osobně doručil správnímu orgánu I. stupně písemné podání označené jako výzva k zaplacení dlužné částky, ve které se domáhal zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v období let 2007, 2008 a 2009, na které mu měl vzniknout nárok v souladu se zákonem č. 361/2003 Sb., neboť mu v uvedených letech měla být v rozporu se zněním tohoto zákona při zajištění nepřetržitého provozu Integrovaného operačního střediska Jihlava odečtena z doby řádné služby doba na jídlo a odpočinek. Dne 7.9.2010 bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru a žalobce byl vyzván k doplnění svého podání ve smyslu konkretizace dlužné částky a uvedení, na které složce služebního příjmu mu nedoplatek vznikl. Žalobce své podání doplnil dne 10.9.2010 a to tak, že v období uvedených let měl zajišťovat jako komisař Integrovaného operačního střediska Jihlava nepřetržitý provoz. Dle zákona jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěná přiměřená doba na jídlo a odpočinek, to znamená, že doba na jídlo a odpočinek se při zajištění nepřetržitého provozu započítává do doby služby a tedy v jeho případě mu byla tato doba odečítána z řádné doby služby a nebyla zohledněna při vyměřování jeho platu, v případě služby 24 hodin, resp. 12 hodin, mu bylo v rozporu se zákonem propláceno jen 22 hodin, resp. 11 hodin, konkrétní částka uvedena nebyla, pouze bylo sděleno, že v rámci vedení evidence doby služby v systému EKIS je možné tuto částku vypočítat. Policejním prezidentem bylo rovněž uvedeno, že v rámci nalézacího řízení byl jednak vyslechnut žalobce a jednak jeho bývalí kolegové npor. Bc. J. M.-vedoucí operačního odboru k evidenci služeb v rámci systému EKIS, kpt. Ing. Bc. J. Š. - vedoucí směny v rámci integrovaného operačního střediska, npor. Ing. I. Z. – vedoucí směny integrovaného operačního střediska a plk. Mgr. R. D. – vedoucí operačního odboru (dříve vedoucí Integrovaného operačního střediska Jihlava). Podle policejního prezidenta ve spise jsou založeny výpisy ze systému EKIS za období let 2007, 2008 a 2009, data z archivu vydaných obědů od 1.9.2008 do 31.12.2009, doklady o seznámení policistů s vybranými interními akty řízení upravujícími činnosti integrovaného operačního střediska, včetně vybraných zápisů z porad.

Policejní prezident v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že přestávky na jídlo a odpočinek upravuje § 60 zákona č. 361/2003 Sb., přičemž dle charakteru výkonu služby se na předmětný případ vztahuje odstavec 1 a 2 uvedeného ustanovení. Současně odkázal na komentář k předmětnému zákonu. Upozornil také na skutečnost, že v případě integrovaného operačního střediska pak z hlediska charakteru služby platil v předmětném období jednak pokyn ředitele správy Jihomoravského kraje č. 211/2008, kterým se upravuje činnost Integrovaného operačního střediska Jihlava, v jehož čl. 4 odst. 3 je uvedeno, že Integrované operační středisko Jihlava vykonává svoji činnost v režimu nepřetržitého výkonu služby, v plánovaných směnách operačního dne s dobou výkonu služby v jedné směně zpravidla 12 hodin a nepřesahující 24 hodin, se stanoveným nepravidelným týdenním fondem pracovní doby 37,5 hodin. Výjimku z tohoto režimu může stanovit zástupce ředitele správy v souladu s pracovně právními předpisy. Přestávky ve výkonu služby se nezapočítávají do fondu pracovní doby. Po zrušení tohoto pokynu pokynem ředitele správy Jihomoravského kraje č. 211/2008, byl vydán pokyn vedoucího Integrovaného operačního střediska Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje č. 1/2009, kterým se vydává směrnice k zajištění jednotného výkonu služby Integrovaného operačního střediska Jihlava, jehož čl. 4 odst. 3 upravuje danou oblast totožně. S uvedenými interními akty byli podle policejního prezidenta policisté integrovaného operačního střediska včetně žalobce seznámeni, což je doloženo

seznamem policistů integrovaného operačního střediska přítomných na služebním srazu dne 16.1.2007 a 13.2.2009.

Podle policejního prezidenta policisté věděli, že v případě, že vznikne faktická nemožnost přestávky ve službě čerpat, mají tuto skutečnost oznámit svému nadřízenému, seznámení byli i s povinností se na pracovišti zastupovat. Na nadřízené se však nikdo neobrátil, a vyjma řešení situace na pravidelných poradách, kdy byli opakovaně upozorňováni na stanovené služby včetně přestávek, individuálně nikdo požadavek neuplatnil. Policejní prezident také uvedl, že bylo zjištěno, že integrované operační středisko bylo uzpůsobeno tak, že bylo možné přestávky čerpat, a to zejména v přesně stanovené době. Policisté integrovaného operačního střediska byli zařazeni do 7. tarifních tříd, kde mimo jiné v rámci náplně služební činnosti je dáno, že provádí operační řízení v rámci vyššího územně samosprávného celku, tzn. v teritoriu celého kraje, což zaručuje zastupitelnost policistů jednotlivých pracovišť integrovaného operačního střediska. Opětovně podle policejního prezidenta byla potvrzena skutečnost, že pokud někdo přestávku nečerpal v celém jejím možném rozsahu, činil tak pouze na základě vlastního rozhodnutí.

Podle policejního prezidenta ani výsledkem dalších policistů by nebylo dosaženo změny faktického stavu, neboť i z dostupného spisového materiálu je dostatečně zřejmé, že problémem je pojetí čerpaných přestávek – zda se má jednat o přestávky na jídlo a odpočinek, nebo zda se má jednat pouze o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek. Policejní prezident konstatoval, že výkon služby na integrovaném operačním středisku byl interními akty řízení stanoven v souladu se zákonem a služba tak byla vykonána v souladu s nimi. Přestávky byly plánovány, policisté mohli přestávky čerpat a to dle svého uvážení a s ohledem na situaci.

Žalobce v žalobě namítal neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu věci a současně rovněž nesprávné právní posouzení věci. Měl za to, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí trpí zásadními procesními vadami.

K nesprávně zjištěnému skutkovému stavu žalobce především uvedl, že oba správní orgány nedostatečně a nesprávně zhodnotily důkazy, což mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť policejní prezident nezjistil přesně a úplně skutkový stav, tj. že žalobci, resp. ostatním operačním důstojníkům činným při výkonu služby na integrovaném operačním středisku byla v období 2007 až 2009 zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., jelikož služba žalobce v tomto období nebyla a nemohla být přerušena. V rozporu s § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. byla žalobci v období let 2007 až 2009 odečítána doba tvrzených přestávek z doby služby. Důkazy, které během prvoinstančního a druhoinstančního řízení navrhoval provést a které by umožnily zjistit, jaká faktická, personální a technická situace na integrovaném operačním středisku v uvedeném období skutečně byla, odmítl policejní prezident provést a důkazy, které provedl, nesprávně a zkresleně zhodnotil. Dle názoru žalobce mohou skutečný stav věci objasnit výsledky běžných operačních důstojníků, které žalobce během celého řízení požadoval, než různá stanoviska a vyjádření osob, které se na nezákonném postupu v letech 2007-2009 přímo účastnily. Takové důkazy podle žalobce policejní prezident, ale i prvoinstanční orgán nekriticky hodnotí.

Ohledně nesprávného hodnocení jednotlivých důkazů žalobce namítal, že závěry policejního prezidenta ohledně výsledků kpt. Ing. Bc. J. Š., npor. Ing. I. Z., npor. Bc. J. M. svědčí o tom, že v integrovaném operačním středisku byl využíván režim uvedený v § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Policejní prezident ovšem podle žalobce dospěl k názoru, že přestávky mohly být čerpány, aniž by svůj myšlenkový postup náležitě zdůvodnil. Podle

názoru žalobce na integrovaném operačním středisku byla situace taková, že žalobce nemohl čerpat přestávky v práci, ani jim nebyly skutečně plánovány, ale byla jim pouze zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Příslušníkům integrovaného operačního střediska bylo ústně nadřízeným příslušníkem přikázáno, že v době služby se nemohou vzdalovat z budovy, kde vykonávali službu. Dle názoru žalobce, i když byla možná zastupitelnost po technické stránce, což v obecné rovině na každém integrovaném operačním středisku z principu musí být, nebyla na integrovaném operačním středisku možná personálně, ani předmětná zastupitelnost nemohla být organizačně zajištěna.

Závěry správních orgánů podle žalobce nemají oporu v provedených důkazech a jsou nedostatečně odůvodněné.

Dále žalobce namítal zřejmý rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když napadené rozhodnutí vyjmenovává závazné pokyny policejních funkcionářů k výkonu služby.

Namítal rovněž nesprávné zjištění a posouzení skutkového stavu, nesprávné právní posouzení věci.

Žalobce rovněž namítal procesní vady napadeného rozhodnutí, kdy za zcela zásadní vadu řízení o odvolání považoval jeho nesoulad s § 181 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., které stanoví, že rozhodnutí musí být vydáno příslušným služebním funkcionářem. Žalobce uvedl, že podle ust. § 190 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno náměstkem ředitele Krajského ředitelství policie Vysočina, a proto podle žalobce nemohl v odvolacím řízení rozhodovat policejní prezident, ale ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. Podle žalobce je pak z pohledu práva nepodstatné, že pozice ředitele Krajského ředitelství policie kraje vysočina byla v době rozhodování o odvolání personálně obsazena totožnou osobou, jako v případě prvoinstančního rozhodnutí, tj. Mgr. M. T.

Žalobce namítal také, že policejní prezident v řízení nesprávně postupoval při provádění důkazů.

Ve vyjádření k žalobě se policejní prezident zabýval námitkami žalobce a v závěru navrhl žalobu zamítnout.

Při ústním jednání konaném dne 14.5.2015 pak účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Zahájení řízení ve věci služebního poměru-vyrozumění, výzva ze dne 6.9.2010, rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina pro VS ve věcech služebního poměru ze dne 26.10.2010 č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600NU, odvolání žalobce ze dne 8.11.2010, žalobou napadené rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011 č.j.: PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP. Dále se ve správním spise nacházejí záznamy o výsledku žalobce sepsané dne 22.9.2010 a 24.9.2010,) záznam o výsledku svědka plk. Mgr. R. D. sepsaný dne 29.9.2010, záznam o výsledku svědka npor. Bc. J. M. sepsaný dne 8.10.2010, záznamy o výsledku svědka kpt Ing. Bc. J. Š. sepsaný dne 8.10.2010 a dne 24.9.2010 a záznam o výsledku svědka npor. Ing. I. Z. sepsaný dne 6.10.2010.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Nejprve k námitce, která se týká příslušnosti policejního prezidenta k rozhodnutí o odvolání. Žalobce v žalobě tvrdil, že v předmětné věci měl rozhodnout ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina a to bez ohledu na to, zda se jednalo o jaksi personálně tutéž osobu, která v předmětné věci rozhodovala v první instanci, tedy v době, kdy byla na pozici náměstka krajského ředitelství. V jednání před soudem dnešního dne tuto argumentaci doplnil odkazem na ust. § 131 správního řádu a má tedy za to, že předmětné rozhodnutí je nesprávné už jen z toho důvodu, že o jeho odvolání rozhodl policejní prezident, tedy nepřislušný služební funkcionář.

Pokud jde tedy o otázku použití správního řádu, zákon o služebním poměru obsahuje vlastní úpravu procesních předpisů, jeho vztah ke správnímu řádu není v zákoně nijak vymezen, a tudíž nezbyvá než konstatovat, že pro řízení ve věcech služebního poměru se správní řád nepoužije vůbec, a to tedy ani subsidiárně. Za tohoto stavu věci tedy nelze akceptovat argumentaci odkazem na jakékoliv ustanovení správního řádu, včetně tedy ust. § 131, které jinak obecně řeší otázku, kdy může ve věci rozhodovat jiný nadřízený orgán.

Soud nicméně dospěl k závěru, že i tato skutečnost je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, když ze zákona o služebním poměru je zřejmé, že ve věci v první instanci rozhodoval náměstek krajského ředitelství a jako odvolací orgán ve smyslu § 190 odst. 6 měl rozhodovat krajský ředitel. V projednávané věci tedy rozhodl o odvolání jiný služební funkcionář, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé proč. Odvolací správní orgán se k otázce příslušnosti vyjádřil vlastně v prvním, resp. v druhém odstavci textu odůvodnění, nicméně tam především řešil otázku toho, zda bylo správné, že ve věci v první instanci rozhodoval náměstek ředitele krajského ředitelství. V tomto směru tedy není jaksi pochyb, není v tomto směru dána žádná vada k tomu, proč se věci v odvolacím řízení zabýval policejní prezident. Je tam však ovšem jedna jediná věta, kde se říká, že v průběhu odvolacího řízení byl ustanoven ředitelem krajského ředitelství Mgr. M. T., který byl v době nalézacího řízení náměstkem ředitele Krajského ředitelství kraje Vysočina, a proto věc postoupil z důvodu právní jistoty policejnímu prezidentovi jako nadřízenému služebnímu funkcionáři. Pro takový postup není ve služebním zákoně žádná zákonná opora. Ostatně policejní prezident ani tento svůj postup, ani skutečnost, že o odvolání rozhodl sám, nijak neodůvodnil odkazem na jakékoliv normy zákona o služebním poměru. Pojem právní jistota zákon o služebním poměru vůbec nezná a není to tedy žádný legální důvod proto, aby o odvolání mohl místo služebního funkcionáře rozhodovat služební funkcionář jiný. Na věci nic nemění ani ta skutečnost, že policejní prezident je ředitelem bezpečnostního sboru ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, když je tedy zároveň v tomto ustanovení výslovně stanoveno, že ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, tedy policejní prezident, není-li dále stanoveno jinak. Právě vzhledem k tomu, že služební zákon dále tedy stanoví jinak a stanoví tedy příslušnost krajského ředitele

rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí náměstka, pak tedy jaksi není zřejmá žádná bezprostřední a přímá cesta, jakou by se rozhodování o odvolání proti rozhodnutí náměstka krajského ředitele mohlo bezprostředně dostat do rukou policejního prezidenta, např. pro situaci, kdy by o tom odvolání měla rozhodovat tatáž osoba, která rozhodovala v první instanci. Policejní prezident ani v předmětném rozhodnutí k tomuto žádnou úvahu dál nevedl a podle soudu je tedy v této části rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Další žalobní námitkou je, vlastně se jedná o několik žalobních námitek, které spolu jaksi vnitřně souvisí a týkají se hlavně toho, že ve věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, tedy že nebyli vyslechnuti svědkové, které žalobce navrhoval, o jejichž výsledcích stál a že výpovědi těch, kteří vyslechnuti byli, byly nesprávně vyhodnoceny. Jedná se tedy, podle žalobce, zejména o výsledcích osob, které byly v předmětné době činné jako vedoucí směny, tj. kpt. Š., npor. Z., nebo vedoucí operačního odboru, tj. npor. M., kdy žalobce poukazoval na to, jaké skutečnosti tyto subjekty ve svých výpovědích uvedly a poukazoval i na to, že je to v rozporu s tím, jaký závěr z toho žalovaný, resp. služební funkcionář, který rozhodoval v prvním stupni, vyvodil. V tomto směru se soud se žalobcem zcela ztotožňuje. Nejde totiž ani tak o to, že by výpovědi uvedených svědků a tyto důkazy byly nesprávně vyhodnoceny, správný orgán, tedy v tomto případě služební funkcionář má právo volného hodnocení důkazů, nicméně i toto volné hodnocení musí respektovat to, co je, co se nachází v předmětných důkazech, to co z těchto důkazů vyplývá. Tady nezbývá než poukázat na skutečnost, že výše uvedené osoby v podstatě zpochybnil, velmi zásadně zpochybnil to, že by na předmětném operačním středisku přestávky vypadaly tak, že by je bylo možno podřadit pod pojem přestávka na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru, když v podstatě z jejich výpovědí vyplývá, že i během čerpání přestávky se policista nacházel přímo na svém pracovišti, nebo v jeho bezprostřední blízkosti a byl tak připraven kdykoliv se na své pracoviště okamžitě vrátit a to v závislosti na situaci, která by tedy mohla nastat. Takový stav věci lze jen velmi obtížně označit za přestávku na jídlo a odpočinek, která by znamenala přerušování výkonu služby. Za takovou přestávku by bylo možno považovat jenom stav, kdy by tedy policista, navíc tedy v souladu s tím, jak to bylo naplánováno, opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo své pracoviště a po stanovených 30 minut se zkrátka vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a těch 30 minut věnovat pouze tomu, aby se najedl, nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem, podle vlastního uvážení. Nic takového tak, jak vypověděli svědkové Z., Š. a M., na předmětném pracovišti prostě nebylo možné, nic takového tam praktikováno nebylo a závěry, které tedy policejní funkcionář vyvodil, tedy v tom smyslu, že by se jednalo o přestávky, které se nezapočítávaly do doby výkonu služby, jsou prostě v rozporu s výpověďmi těchto osob. Za tohoto stavu věci bylo podle názoru soudu více než na místě, aby si služební funkcionář opatřil ještě další údaje, další informace o tom, jak fakticky na daném pracovišti předmětné přestávky probíhaly, jak byly realizovány, jak odpočinek vypadal. Dalo se to pak učinit např. tím, že by si služební funkcionář vyslechl i navrhované jednotlivé operační důstojníky, kteří byli zařazeni na stejných pozicích jako žalobce. Ani služební funkcionář v prvním stupni ani orgán odvolací tedy takto nepostupoval. Podle názoru soudu nebyl v dané věci náležitě zjištěn skutkový stav, k čemuž přispěl i fakt, že služební funkcionář vyvodil z výpovědí svědků takové závěry, které byly v podstatě vyvozeny v rozporu s tím, co bylo v těchto výpovědích uvedeno.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. zrušil a to jednak pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a jednak proto, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění a věc vrátil žalovanému k dalšímu

řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje odměna za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 2 100 Kč a dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání) a čtyři paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s.ř.s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 16 036 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová